

החוטף השמו

החוטף הרזה

גם. חשבנו שהמטוס יפול לבטח — אבל כשראינו שהכל נמשך כרגיל, נרגענו.

★ ★ ★

אם משחזרים את המתרחש, אפשר להניח שזה אירע בערך כך:

אחד משלושת החוטפים, שעלו למטוס בעזרת דרכונים פרסיים והודיים, דחף ל-דייל הראשי פתק כתוב אנגלית — ומלא שגיאות. בפתק נאמר, שאם לא יובילו לתא-הטיס עשוי לקרות אסון. האקדח שבידי הטיפוס הגיימס-בונוי עזר לשכנע את הדייל. כך נפתחה הדרך לתא-הטיס.

שם היכה החוטף את הקצין הראשון, שישב במושב שלידי הטיס. הוא נטל את מקומו, ישב ליד המפות. מסתבר שהרזה ידע אם לא לטוס — לפחות לקבוע מסלולי-טיסה, כשהטיס ניסה לסטות מן הקו ש-החוטף קבע לו. איים עליו הפלסטינאי, והוא חזר לכיוון המצוה.

משום כך סברו רבים מן הנוסעים שהיה זה החוטף שהטיס את המטוס. זה לא מדויק: הוא רק השגיח על עודד אברבנאל, הכריח אותו להמשיך עד אלג'יר.

★ ★ ★

מן הרגע בו דרכה רגלם של הישרא-לים על אדמת-אלג'יריה, בשעה 2:45 בערך, היה הכל הרבה יותר טוב.

הם זכו ביוחס הוגן ואף מנומס. מוטילי-ני וחבריו אומנם ציפו עליהם לרדת חצי בזילזול וחצי בתוקף — אבל עשו זאת ב-נימוס-מה. כאילו ולא ידעו איך לנהוג, לאחר שהשיגו את מבוקשם. אחר-כך עלה חיוך רחב על פניו של החוטף השמן.

הנוסעים והצוות הוכנסו לקנטינה, השוכ-נת בקומה השנייה של בניין-המשטרה אשר בשדה-התעופה, כשהם נושאים עימם את חפציהם. הם קיבלו קפה ועוגיות, והיחס מצד תאג'יריים היה הוגן.

צרפתיה אחת התחילה להתלונן בקולי-קולות, שוטרי, כנראה איש המישר הלאו-

• תועלתה הסברה שמדובר בטייס פלס-טיני ששירת במודיעין הסורי.

בתי, את בוכה או צוחקת? כאילו ושוו' תנושה של אל-על, זכתה לסיסה בלתי-רגילה לארץ ערבית. יוסף עדיין באלג'יר. טובה פיסל (מימין, צוחקת), סירבה בתחילה לעזוב את בעלה, אך הוא שיכנע את טובה לשוב עם שלושת ילדיה.

הבנים של טובה פיסל, איתן (16), ארנון (15) וצבי (11) ישנו יחד עם אמם באנף-הנשים. הם לא סחזו.

גלקחו הלא-ישראלים באוטובוסים, לראות את המקום — כאילו היו תיירים רגילים.

„פעם ביום נהגו לקחת אותנו משדה-התעו-פה, להתרחץ בבריכת השחייה“, סיפרו ה-חוזרים. „לגברים נתנו בגדיים“, הנשים הע-דיפו לא להתפשט ולא נכנסו למים.

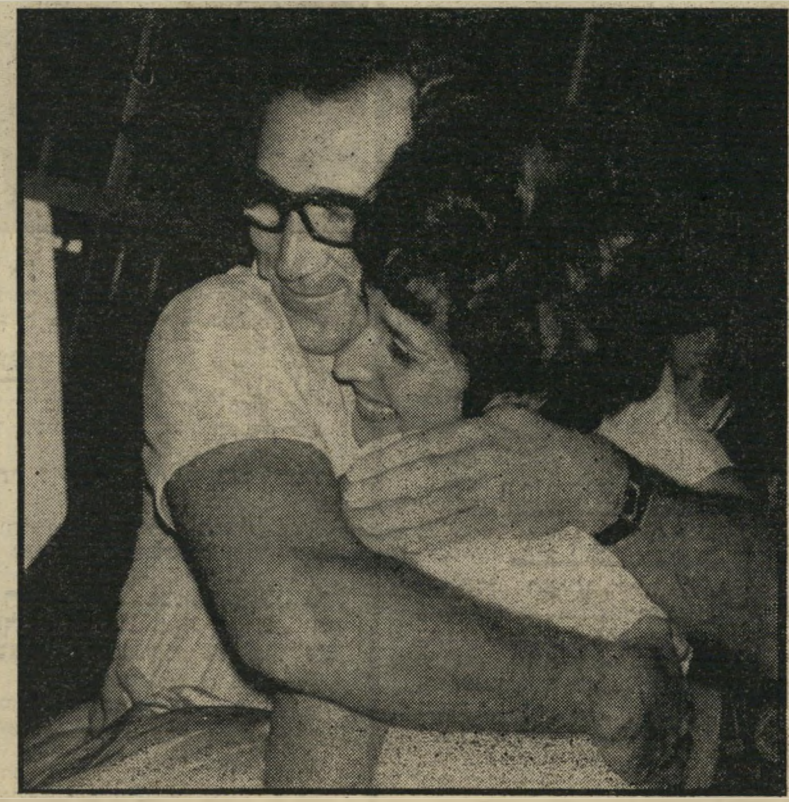
ביום ו' כונסה מסיבת-עיתונאים. החסר-פיה הובאו מן החדר הגדול המשותף שלהם, שהופרד עלידי מחיצה, כדי שהגברים וה-נשים ישכנו בנפרד. הילדים היו עם הנשים. וכאשר נלקחו למטוס, שיעבירם לזוגה, נלחז אליהם איש משרד-החוץ האלג'ירי, שחזר וביקש, עד הרגע האחרון: „ספרו בדיוק מה שהיה כאן“.

מי, השתיק אותה: „גבירתי, שקט!“ אמר לה בצרפתית, ובנימה של גסות, „אתם מהווים בשבילנו צרה גדולה“.

החוקרים לבשו אורחית, בניגוד לכל יתר האלג'יריים עימם באו הנוסעים במגע. אי-אפשר לקבוע אם היו אלה אנשי ש"ב, מודיעין-צבאי — או סתם בלשים.

האוכל היה מצויין: הוגשו להם ארוחות מוכנות של קווי התעופה האלג'יריים — שהועברו אליהם על סטים של חברת איר-אלג'יר.

גם אספקת סוכריות, קפה וקוסקוס עסיסי לא היתה חסרה. כאשר ביקש כומר אחד מאחד החוקרים שיראו להם את העיר —

חיבוק של בעל חיה קצורין חוזרת אל זרועות בעלה אברהם, איש-חברה תל-אביבי, הנראה נרגש ממנה פי כמה. חיה, אשת החוג הנוצץ, התייחסה להרפתקה בשלווה, עמדה באלגנטיות מול מטר המיבוקים והשאלות.